ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΚΛΕΜΕΝΟ ΣΚΥΛΙ

Ὁ περίφημος Ἄγγλος ζωγράφος Λάντζηρ ὁ ὁποῖος ζωγράφιζε εἰδικῶς σκυλιά καὶ γάτες, ἔλαβε μιὰ φορὰ ἀπὸ ἕναν λόρδο τὴν ἐντολὴ νὰ κάνῃ τὸ πορτραῖτο ἑνὸς τῶν σκυλιῶν του. Ἔτυχε ὅμως ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς νὰ ἔχῃ ὁ ζωγράφος πάρα πολλὴ δουλειὰ ὥστε νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία καὶ τὴν ἀνέβαλε γιὰ λίγους μῆνες. Σὲ κάμποσον καιρὸ συνάντησε τὸν λόρδο στὸν δρόμο καὶ τοῦ εἶπε ὅτι μποροῦσε πιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία του.

Ὦ ἀγαπητέ μου φίλε! Τοῦ εἶπε τότε ὁ λόρδος. Δυστυχῶς εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά. Τὸν σκύλο μου τὸν ἔχασα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

— Δίχως ἄλλο θὰ σᾶς τὸν ἔκλεψαν. Θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸν ζωγραφίσω, ἂν κατορθώσω καὶ τὸν βρῶ;

— Βέβαια, μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, εἶπε ὁ λόρδος.

Ὁ Λάντζηρ πῆγε ἀμέσως σπίτι του καὶ φώναξε ἕνα γνωστό του ποὺ μετήρχετο ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ἦταν καὶ εἰδικὸς στὸ νὰ βρίσκῃ τὰ χαμένα σκυλιά. Τοῦ περιέγραψε λοιπὸν τὸ σκυλὶ τοῦ λόρδου καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸ βρῇ ὅσο μπορεῖ γρηγορώτερα.

Ὁ ἄνθρωπος ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀφοῦ σκέφθηκε κάμποσην ὥρα εἶπε:

— Ἕνα τέτοιο σκυλὶ σὰν κι' αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε μοῦ φαίνεται ὅτι κάπου τὸ εἶδα. Ἐλπίζω ὅτι σὲ τρεῖς ἑβδομάδες θὰ μπορέσω νὰ σᾶς τὸ φέρω.

— Σὲ τρεῖς ἑβδομάδες! φώναξε ὁ Λάντζηρ. Τί λὲς ἐκεῖ! Σὲ σαρανταοκτὼ ὧρες πρέπει νὰ ἔχω τὸ σκυλὶ δίχως ἄλλο.

— Ὄχι, κύριε, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Λάντζηρ. Κοίταξε ὅπως δήποτε νὰ μοῦ φέρῃς τὸ σκυλὶ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

Μόλις ἐπέρασαν δεκαπέντε μέρες παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ Λάντζηρ, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, κρατῶντας τὸ σκυλὶ στὴν ἀγκαλιά.

— Νάτο ποὺ τὸ βρῆκες! φώναξε ὁ Λάντζηρ θριαμβευτικά. Γιατὶ λοιπὸν δὲν τὸ ἔφερνες γρηγορώτερα.

—Κύριε Λάντζηρ, τοῦ εἶπε τότε ὁ πολυτεχνίτης ἐκεῖνος, φαίνεσθε ἕνας καλὸς ἄνθρωπος καὶ θὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἐγὼ εἶχα κλέψει τὸ σκυλὶ ἀπὸ τὸν λόρδο καὶ τὸ εἶχα πουλήσει σὲ μιὰ γρηᾶ κυρία στὸ Πόρτλαντ σὲ τόσο μεγάλη τιμὴ ὅμως ὥστε δὲν μοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ τῆς χαλάσω τὴν εὐχαρίστησι καὶ νὰ μὴν τὴν ἀφήσω νὰ τὸ χαρῇ τοὐλάχιστον δυὸ ἑβδομάδες προτοῦ τῆς τὸ... ξανακλέψω!...

καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Δέκιος μάταια ἐπροσπάθησε νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ ν' ἀρνηθοῦμε τὴ θρησκεία μας. Εἴμαστε ἑφτὰ μέσα στὴ σπηλιὰ τοῦ ὄρους Πίου. Ἂς μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐκεῖ καὶ θὰ ἰδῆτε ἂν λέω τὴν ἀλήθεια!...

— Ἂς ἀκολουθήσουμε τὸ παιδὶ αὐτό, εἶπε ὁ Ἐπίσκοπος. Λέει τὴν ἀλήθεια!....

***

Ὅταν ἔφτασαν στὸ βουνὸ καὶ εἶδαν τα ἕξη παιδιὰ χλωμὰ καὶ σκεπασμένα μὲ τ' ἀρχαῖα ροῦχα τους, στάθηκαν ἔντρομοι ἀπὸ θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τοῦ Ἐπισκόπου διέκρινε μιὰ μικρὴ χάλκινη πλάκα ποὺ ἤτανε ἀνάμεσα στὰ λιθάρια τοῦ τειχίσματος. Τὸ πινακίδιο αὐτὸ τὸ εἶχαν σφηνώσει κρυφὰ δύο κρυφοχριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δεκίου, οἱ Ἅγιοι Βάλβος καὶ Θεόδωρος, προτοῦ ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ σφραγίσει τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

Ἐπάνω στὸ χάλκινο πινακίδιο ἦταν γραμμένη ἡ ἱστορία τῶν ἑφτὰ παιδιῶν. ***μαρτύρων τῆς Ἐφέσου.*** Ὁ Ἐπίσκοπος Στέφανος, ὁ Ἀνθύπατος καὶ οἱ λοιποὶ παριστάμενοι ἐδόξασαν τὸν Θεὸ γιὰ τὸ θαῦμα του, καὶ προσκύνησαν τὰ ἑφτὰ παιδιά, ποὺ μὲ τὴν εὐσέβειά τους ἀξιώθηκαν ν' ἀναστηθοῦν ὕστερ' ἀπὸ 200 ἔτη!

Ὅταν τὰ παιδιὰ ἔπαψαν νὰ μιλοῦν, ἔγειραν ἥσυχα τὸ κεφάλι τους καὶ πλάγιασαν. Ὅταν τὰ σήκωσαν παρατήρησαν ὅτι εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴ ζωή...

Ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος διέταξε νὰ κατασκευασθοῦν ἑφτὰ χρυσαῖ σαρκοφάγοι γιὰ νὰ βαλθοῦν μέσα τὰ λείψανα τῶν ἑφτὰ ἁγίων ***«κεκοιμημένων τῆς Ἐφέσου».*** Οἱ καλλίτεροι χρυσοχόοι τῆς Αὐτοκρατορίας ἀνέλαβαν τὴν ἐργασία αὐτή, ἀλλὰ μιὰ νύχτα φανερώθηκαν στὸν ὕπνο τοῦ Θεοδοσίου οἱ ἑφτὰ μάρτυρες καὶ τὸν ἐξώρκισαν νὰ τ' ἀφήσῃ ν' ἀναπαύωνται τὸν αἰώνιο ὕπνο τους ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται, στὸ σπήλαιο τοῦ ὄρους Πίου, ὅπου βρῆκαν ἄσυλο κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ διωγμοῦ. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατέταξε τοὺς ***«ἐν Ἐφέσῳ ἁγίους ἑφτὰ παῖδας»*** μεταξὺ τῶν μαρτύρων τῆς Χριστιανοσύνης καὶ γιορτάζει τὴ μνήμη τους.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΘΥΣΩΝ

Τὶ εἴδους μεθύσι ἔκανε ὁ Λὰ Τοριλλιέρ. Ὑπὸ τὴν βροχήν. Ἐπιβάτης, ὑποζύγιον. Ὁ Εὐγ. Σὺη καὶ ὁ Ραμιέ. Τὸ δυστύχημα. Ἡ ἐπίδεσις τοῦ τραύματος. Μιὰ ἔκπληξις. Τὸ νερὸ, ὁ ἀσπονδος ἐχθρὸς τῶν κρασοπατεράδων. Ὁ μεθυσμένος ποὺ ξιφομαχοῦσε μέ τόν...τοῖχο!... Ἡ...πιστολιές!..

Ὁ διάσημος γάλλος δραματικὸς ἠθοποιὸς Λὰ Τοριλλιὲρ εἶχε ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα: ἦταν τρομερὰ μπεκρῆς. Σχετικῶς μάλιστα μὲ τὸ πάθος του αὐτὸ διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Κάποτε, μετὰ γενναία κρασοκατάνυξιν ἔφυγε ἀπὸ ἕνα φιλικό του σπίτι γιὰ νὰ πάῃ στὸ θέατρο ὅπου ἔπαιζε. Ὁ καιρὸς ὅμως ἦταν ἄθλιος: βροχή, λάσπη, κακό.

Καὶ ὁ ἠθοποιὸς μας, ὁ ὁποῖος ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔτυχε νὰ φορῇ τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐνεφανίζετο στὴν πρώτη πράξη τοῦ ἔργου μὴ βρίσκοντας εὔκαιρο ὁμάξι, ἀναγκάσθηκε νὰ μπῇ σὲ μιὰ δίτροχο «χειράμαξα» μεταφορικὸ μέσο συνηθέστατο τότε, γιὰ νὰ μὴ καταστραφοῦν ἀπὸ τὴ βροχὴ τὰ ροῦχα του.

Ἡ ὥρα ὅμως προχωροῦσε, καὶ τὸ ἁμάξι ἐπήγαινε πολὺ ἀργά. Ὁ Λὰ Τοριλλιὲρ φοβούμενος μήπως δὲν φθάσῃ ἐγκαίρως στὸ θέατρο, ἐρώτησε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔσυρε τὴν χειράμαξα:

—Γιατὶ δὲν τρέχεις πιὸ γρήγορα;...

—Γιατὶ δὲν ἔχω «βοηθὸ» κύριε..., ἀπήντησεν αὐτός.

—Καλὰ καὶ τὶ τὸν θέλεις τὸν βοηθό;

—Ὁ βοηθός μου σπρώχνει συνήθως τὸ ἁμάξι ἀπὸ πίσω ἐνῶ ἐγὼ τὸ σύρω ἀπὸ μπρός. Κι' ἔτσι, τὸ βάρος μοιράζεται.

—Καὶ δὲν τῶλεγες, καϋμένε νωρίτερα αὐτό; εἶπε ὁ Λὰ Τοριλλιὲρ πηδώντας ἔξω ἀπὸ τάμάξι. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ὁ καλός μας ἠθοποιὸς ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ χρέη «βοηθοῦ». Ἔτσι τὸ ἁμάξι, δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ στὴν πόρτα τοῦ θεάτρου. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι ὁ Λὰ Τοριλλιὲρ, σκνίπα στὸ μεθύσι καθώς ἦταν νόμιζε ὅτι...μεταφέρει...τὸν ἑαυτό του!.. Καὶ μόνον ὅταν ἔφτασε στὸ θέατρο κατάλαβε τὶ γκάφα εἶχε πάθει ἐξ αἰτίας τῆς μέθης του. Ἦταν ὅμως ἀργὰ πειά. Τὰ πολυτελῆ ροῦχα του εἶχαν καταντήσει σὲ ἀξιοθρήνητο χάλι!...

***

Ὁ γνωστὸς μυθιστοριογράφος Εὐγένιος Σὺη καὶ ὁ Ραμιὲ ἦσαν ἀχώριστοι φίλοι καὶ ἀδιορθωτοι μπεκρῆδες καὶ οἱ δυὸ. Ἕνα βράδυ ἐνῶ ἐγύριζαν στὰ σπίτια τους, ὁ Ραμιὲ παραπάτησε, ἔπεσε καὶ χτύπησε τὸ πόδι του. Ὁ Σὺη τοτε ἐνθυμούμενος ὅτι εἶχε κάποτε χρηματισει στρατιωτικὸς γιατρὸς ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του, τὸ ἔσχισε, καὶ ἐπέδεσε μ' αὐτὸ τὸ πόδι τοῦ φίλου του· κατόπιν δὲ τὸν ἔβαλε σ' ἕνα ἁμάξι, καὶ τὸν συνώδευε στὸ σπίτι του, ὅπου καὶ τὸν ξάπλωσε στὸ κρεββάτι του. Αὐτὸς δὲ ἐπέρασε τὴ νύχτα σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ τραυματίου.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ μόλις ἐξύπνησε, ὁ Σὺη ἔσπευσε νὰ ἐξετάσῃ τὸ τραῦμα τοῦ φίλου του. Καὶ τότε, ὦ τῆς ἐκπλήξεως! ὁ Σὺη ἀντελήφθη ὅτι τὴν προηγουμένη νύχτα μεθυσμένος καθὼς ἦταν, ἀντὶ νὰ δέσῃ τὸ χτυπημένο πόδι τοῦ ἐπίσης μεθυσμένου φίλου του τοῦχε δέσει... τὸ γερό!...

***

Ἕνας διαβόητος κρασοπατέρας, ὀρώστησε κάποτε βαρυὰ ἀπ' τὴν πολὺ κατάχρηση τοῦ κρασιοῦ ποὺ ἔκανε. Κ' ἐπειδὴ αἰσθάνθηκε πὼς ἔφτασε ἡτελευταία του ὥρα, παρεκάλεσε τοὺς φίλους του ποὺ τὸν περιεστοίχιζαν στὸ κρεββάτι του, νὰ τοῦ φέρουν μιὰ καράφα γεμάτη νερό. Οἱ φίλοι του ἀντήλλαξαν μεταξύ τους ἔκπληκτες ματιές.

—Γιατὶ, σᾶς φαίνεται περίεργο; τοὺς εἶπε τότε ὁ ἑτοιμοθάνατος. Δὲν ξέρετε ὅτι ὅταν κανεὶς βρίσκεται στὸ χεῖλος τοῦ τάφου πρέπει νὰ συμφιλιώνεται... μὲ τοὺς ἀσπονδοτέρους ἐχθρούς του;...

***

Κάποιος μεθυσμένος, γυρίζοντας μιὰ νύχτα σπίτι του, μπῆκε κατὰ λάθος μέσα σ' ἕνα τυφλοσόκακο. Ὅταν ἔφθασε στὸ τέλος καὶ εἶδε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ ὑπέθεσε, μὲς στὸ μεθῦσι του, πὼς κάποιος τοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο. Χωρὶς νὰ χάσῃ λοιπὸν καιρό, ἔσυρε τὸ σπαθί του καὶ ἄρχισε νὰ μονομαχῇ ἀγρίως μέ... τὸν τοῖχο ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί του!... Ἀπ' τὶς σπαθιές, ὁ τοῖχος ἄρχισε νὰ βγάζῃ σπίθες. Μόλις τὸ εἶδε αὐτό, ὁ μεθυσμένος ἄρχισε τὶς φωνές:

—Ἀνανδρε! Δολοφόνε! Ὥστε τραβᾶς καὶ πιστόλι, ἔ;... Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ!...